

Please scroll down for English version

MARTUS Éva: ...csak veled, Édes...

Megnyitó: 2009 április 23-án, csütörtökön 18 órától

A kiállítást megnyitja: CSIZMADIA ALEXA, művészettörténész, a Múértő munkatársa

Megtekinthető: 2009 május 29 -ig, keddtől péntekig 13-tól 18 óráig

Cím: MOLNÁR ANI GALÉRIA, 1088 Budapest, Bródy S. u. 22. 1. emelet

Eberek – idegenek. Átlagos hétköznapiságukban mégis oly ismerősek. Tárgyak – jelentéktelenek. Mindennapi környezetünk részeiként mégis emlékeket idéznek fel.

Martus Éva képein a látszólag közönséges és átlagos mögött egy közvetlenül megjelenített, személyes tartalom bújik meg, az egyszerű látottak eredeti humorral és megfoghatósággal jelennek meg. Az emberek közötti kapcsolatok, a tárgyainkhoz való ragaszkodás és egyéb hajlamaink úgy öltöznek az irónia és a szimpátia köntöseibe, hogy mellőzik a túlgondolt koncepciókat. Ezek a munkák maguk is személyes tárgyakká válnak, olykor falra akaszthatók, akár mint műanyag szatyrok, olykor rakosgatható mágneses táblák, kihajtható sorozatok, tekerhető, guruló játékos alkotások. A kísérletező kedv eredetien alkalmaz egymáson vásznat, akrilt, műanyagot, farost lemezt, vaslemezt, gumit, fóliákat, sőt, ragasztható tárgyakat személyes múltunkból.

„Használati utasítás nincs.” Ahogyan azt Martus Éva egyik munkájának címe is jelzi, a játékosság, találékonyosság itt nem ismer határokat.

(Mogán Orsolya)

.....ragaszkodunk?.....nem mindenki, inkább az idősek.

Ezért fér bele egy szatyorba Mamám a hustenbonbons-szal. Nagymamámék kora és a mi légycsapós „felesleges időtöltés” korunk kontrasztját ábrázolom. Átbillentünk a túloldalra, nincs már ragaszkodás, váltogatjuk lakásunkat is akár 3-5 évente,...a szemüvegünk viszont hozzánk nő.

Nem tudom, jól tesszük-e a ragaszkodást vagy a nem ragaszkodást. Munkáimnál a tárgyak jelképezik az akármilyen való személyes kötődésünket... visszük a kis szatyorban a motyót, amit csak a magunkénak érzünk...kinek könnyebb, kinek nehezebb...az emlékeinkhez is tudunk ragaszkodni, bár a szép emlékek kiváltságosak, talán többször sztorizunk róluk.

Valamit határozottan érzek magamon: döcög a kerék, nem a magunk kertjéből eszünk, nem emésztünk jól, nem férnek egy szatyorba a dolgok fejfájás nélkül, mégis ragaszkodunk a sokat egyszerre vállalok-hoz, mert becsapjuk magunkat, hogy előbbre jutunk. Pedig az életünkkel játszunk! Pakolj csak a szatyorba, ragaszkodj a listához, talán bírja, amíg le nem szakad a túl nagy súlytól.....majd előről kezdjük...

Próbálom az ember személyes pillanatait – élethelyzeteit - az irónia segítségével megfogalmazni. A téma a napi történetekben rejtőzik. Valami rejtett intimitás bújik meg a munkák háttérében, annak ellenére, hogy látszólag egy közönséges, teljesen átlagos élethelyzetet láttat a kép.

Azoknál a képeknél, amiken a figura fóliára van festve, ugyancsak a minimális szituációt ragadom ki az életből. Ezek a szituációk, annak ellenére, hogy mindig tovább lépünk egy nappal vagy évekkkel, mégis mindig megisméltődnek.

Egy másik munkasorozatam alapja a vaslemez, amelyből kimozdíthatóvá váltak a figurák. Mágnes segítségével más helyzetekbe tehetőek át, így a kiállítás látogatóját lényegében egy olyan szituációs játék fogadja, amely szituációnak így maga is részese lehet. A kihajtható képsorozat szomszédokat ábrázol, akik önkéntelenül is egymás életének részeivé válnak. A forgatható képeknél a figurák tetszés szerint forgathatók. Élvezem, hogy a néző, vagy épp magam ahhoz a figurához tekerem a képet, amelyikhez tetszik. A kerekeshúzható képekről okkal jut eszünkbe a gyerekkor húzható fakacsája. Szerettem volna fellazítani a táblakép fogalmát munkásságomban, és a szögletes „falra akaszthatót” mozgalmassá tenni. A Vitrin címen készült doboz-képnél, hullámos gumilapra festett, bicikliző embereket láthatunk. Előtte a nagyító fólia egy álomszerű emlékképé alakítja a reális, éles képet.

Ebből az „emberi témakörből” nem tudok kilépni, állandóan foglalkoztat, figyelem az embereket, akármilyen idegenek egymásnak, úgy érzem, mindenki ismeri a másikat, szeretném arra felhívni a figyelmet, hogy legyünk közvetlenek, legyünk Embertársai egymásnak. Munkáim néha gunyorosnak, groteszknek, vagy rosszindulatúnak tűnnek, arról festek, amit látok, és azt festem, amit átszűrök a látottakból, még mindig koncepciómentesen. Az agyalással ennek a humánus témának csak a lényegébe taposnék.

További terveimet is az előzőek szellemében kívánom megvalósítani, amik szintén mozgatható, rakogatható, tekerhető képek lennének.

(részletek Martus Éva gondolataiból)

Éva MARTUS - ...only with you Darling....

Opening: 2009 Thursday, 23 April, at 6 p.m.

Opening speech by: Alexa CSIZMADIA art historian, art journalist of Műértő

The exhibition is open until 29 May 2009, from Tuesday to Friday from 1 p.m. to 6 p.m.

Address: MOLNÁR ANI GALÉRIA, 1088 Budapest, Bródy S. street 22. 1. floor

Éva Martus (Budapest, 1977) graduated at the Hungarian University of Fine Arts in 2001. Her masters were Róbert König and Gábor Pásztor. In 2000 she studied at the Academy of Fine Arts in Nuremberg where Gerhard Schmidt guided her.

She is a member of the Studio of Young Artists Association and was awarded by the National Cultural Fund and by the Kondor Béla prize.

I am trying to formulate the personal momentums - life situations - of the human with the help of irony. My subjects are rooted in everyday happenings. There is a kind of hidden intimacy in the background of the works, despite the appearingly ordinary and completely common states of life depicted on the pictures. I just cannot step out of this "human – thematic", I am always preoccupied by it, observing people, however strangers they are to each other, I feel, we are all connected.

The minimal situation is emphasized also on my pictures painted on foil. The base of another series is a iron board, of which the magnetic figures can be removed into different states, thus the viewer himself can be part of an interactive game. The folded series depicts neighbours who are involuntary part of each others' life. The work in the box, entitled "show-case" pictures cycling people on the waved gum plates. And from the wheeled pictures we can reasonably associate on the draw-able wooden ducks of our childhood.

I wanted to loosen the strict concept of panel-painting in my works, break up with and move the square-like frames hanged on the wall." Éva Martus